

N:o 10.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 20 februari 1903.
— — — — Andra Kammaren den 20 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af justitieombudsmannens framställning om kontrollen öfver stämpeluppbörden.

(Bevillningsutskottets memorial n:o 3.)

Till Konungen.

I sin till innevarande års Riksdag afgifna ämbetsberättelse har justitieombudsmannen under rubriken »kontrollen öfver stämpeluppbörden» anført, att vid en af honom på förekommen anledning verkställd granskning af förordningen angående stämpelafgiften den 2 juni 1899 för att undersöka, om med nu gällande stadganden kunde öfvas verksam kontroll öfver att förordningens föreskrifter om aflämnande af uppburna stämpelmedel och därmed sammanhängande bestämmelser behörigen iakttoges, han trots sig finna, att stämpelförordningen i förevarande hänseende icke kunde anses tidsenlig; och har justitieombudsmannen vidare utvecklat skälen för denna sin åsikt.

Af den uttömmande och belysande utredning af förevarande fråga, som blifvit af justitieombudsmannen lämnad, framgår tydligt, att de i stämpelförordningen förekommande bestämmelser om redovisningen af stämpelmedel icke äro så fullständiga och klara, att de kunna anses fullt tillfredsställande. Härtill kommer ytterligare, att alla föreskrifter saknas

om kontroll däröfver, att af ämbets- eller tjänstemän, hvilka hafva att å tjänstens vägnar mottaga enskilda stämpelpfiktiga handlingar, i förskott uppburna stämpelmedel varda behörigen till statsverket inlevererade och således den enskilde, som inbetalt stämpelmedel, skyddad mot eventuell förlust genom bristande redovisning af uppördsmanen. Det är tydligt, att kontrollföreskrifter i detta hänseende äro af behovet påkallade, och detta så mycket mera, som riktigheten af den utaf justitieombudsmannen uttalade åsikt, att vid brist hos den redovisningsskyldige ämbets- eller tjänstemannen skadan måste drabba statsverket, väl icke kan anses så erkänd, att utan en särskildt härom gällande lagstiftning ett dylikt statsverkets ansvar skall inträda. Riksdagen kan därför icke annat än finna justitieombudsmannens ifrågavarande framställning böra föranleda till vidtagande af åtgärder i syfte att söka åstadkomma en effektiv kontroll öfver redovisningen af stämpelmedel. Huruvida i sådant afseende bör föreskrivas skyldighet för personer, hvilka äro redovisningsskyldige för stämpeluppbörd, och således jämväl för nyssnämnde ämbets- och tjänstemän att, i likhet med hvad som är genom kungörelsen den 10 juli 1899 för annat fall stadgadt, föra kassajournal, eller om någon annan form för kontrollen bör väljas, därom anser sig emellertid Riksdagen icke äga anledning att för närvarande uttala sig, då det torde få anses i sin ordning, att de föreskrifter angående kontrollen å statens ämbets- och tjänstemän, som kunna finnas nödiga, böra genom Eders Kungl. Maj:t utarbetas och för Riksdagen framläggas; och Riksdagen finner sig så mycket hellre böra hänskjuta denna fråga till Eders Kungl. Maj:t, som, på grund af Riksdagens förut aflåtna skrifvelser, frågor om vissa tillägg till och ändringar i stämpelförordningen, däribland den med nu förevarande fråga nära sammanhängande frågan om provisionen vid försäljning af stämplat, äro på Eders Kungl. Maj:ts pröfning beroende.

Riksdagen anhåller för den skull, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser, hvarigenom en ej mindre för statsverket än äfven för den enskilde betryggande kontroll öfver redovisningen och inlevereringen till statsverket af stämpelmedel må kunna åvägbringas.

Stockholm den 20 februari 1903.

Med undersätlig vördnad.
